

Regarding the necessity for כתב המתקיים, Rav Lichtenstein z"l has a discussion about it in his Sefer:

כתב המתקיים

כאמור, המשנה קובעת שיש לכתוב את הגט בדבר המתקיים. ניתן להבין את טעם הדרישה הזו בשני אופנים: א. כתיבה בדבר שאינו מתקיים איננה כתיבה. מהותה של כתיבה היא יצירת כתב שיהיה לו קיום לאורך זמן, וכתיבה בדבר שאינו מתקיים אינה עונה על הגדרה זו.

ב. כתב שאינו מתקיים פסול לגט, כיוון שהתורה דורשת לכתוב "ספר כריתות", וכתב שאינו מתקיים אינו ממלא את הדרישה ל"ספר".

לפי ההבנה הראשונה אין כאן דין מיוחד בגט. כתב שאינו מתקיים כלל לא מוגדר ככתב, הן בגט והן בתחומים אחרים בהלכה, כגון סת"ם ומלאכת כותב בשבת. לפי ההבנה השנייה, לעומת זאת, הפסול של כתב שאינו מתקיים נובע מהצורך ב"ספר", שהוא דין מיוחד בגט. דין זה אינו קיים בתחומים אחרים, וייתכן ששם נוכל להכשיר כתב שאינו מתקיים. ואמנם, גם בהלכות שבת מצאנו דרישה לכתב המתקיים, ומי שכותב בשבת בדבר שאינו מתקיים – פטור (משנה שבת קד:). אך ייתכן שבהלכות שבת דין זה אינו נובע מהגדרת כתב, אלא זוהי דרישה מיוחדת לחיוב במלאכות שבת, הנובעת מהצורך במלאכת מחשבת[1].

המשנה איננה מגדירה במדויק מהו דבר המתקיים. יש לדון בשאלה זו מכיוונים שונים. ראשית יש לשאול: מהו משך הזמן שהכתב צריך להתקיים כדי להיחשב דבר המתקיים? דיון מעין זה מצאנו בפוסקים בעניין מלאכת קושר בשבת, ובאופן טבעי שאלה זו מתעוררת גם בעניינו.

דיון נוסף בראשונים עוסק במידת האחיזה של הכתב במשטח שעליו הוא נכתב. המרדכי מחדש שאסור לתת לאישה גט כאשר הדיו עדיין לח. כיוון שזה נחשב דבר שאינו מתקיים:

"וכל דבר שהוא מתקיים וכו' – מכאן יש ליזהר שלא ליתן גט לאשה כשהוא לח, שהרי אינו של קיימא" (מרדכי גיטין סי' שמ).

המחבר בשולחן ערוך פסק להלכה שאסור לתת לאישה את הגט כאשר הדיו עדיין לח (אבה"ע קכ"ד, ט). אולם, הוא מנמק זאת באופן שונה מהמרדכי. לדעת המחבר, כאשר הדיו לח הגט פסול – משום שזהו כתב הראוי להזדיף. מנימוק זה ניתן לכאורה לדייק, שאם ייתן לה את הגט בפני עדי מסירה – אין בכך בעיה, אף על פי שהדיו עדיין לח. עדי המסירה מתגברים על החשש לזיוף, והדיו הלח מצד עצמו יכול להיחשב ככתב.

ה'חלקת מחוקק' על אתר (ס"ק כ"ד) מתלבט האם יש לפסול את הגט כאשר הדיו לח אפילו בעדי מסירה, מטעמו של המרדכי. בסופו של דבר הוא מסיק שיש להיזהר בכך רק לכתחילה, אך בדיעבד הגט אינו פסול כאשר הדיו לח. ה'בית שמואל' (ס"ק כ"א) מסביר בדעת ה'חלקת מחוקק', שהגט כשר בדיעבד כיוון שבסופו של דבר הדיו יהיה דבר המתקיים. ה'בית שמואל' עצמו אינו סובר כך, אלא לדעתו הדין נקבע לפי מצב הדיו ברגע המסירה. אם בשעת המסירה הדיו עדיין לח – אי אפשר להכשיר את הגט על סמך העובדה שבעתיד הוא ייהפך לדבר המתקיים.

מחלוקת האחרונים הזו מזכירה דיון דומה בהלכות שבת. ה'פרי מגדים' בפתיחה להלכות שבת מסתפק בעניין מי שהתחיל לבשל בשבת אך הבישול נגמר רק במוצאי שבת, האם הוא חייב או פטור על מלאכה זו. בעקבות ה'פרי מגדים' דנו בשאלה זו אחרונים רבים נוספים[2]. במקרה זה, מעשה הבישול בשלב הראשון אינו יוצר תוצאה שלמה בשבת. התוצאה תהיה מושלמת רק בשלב מאוחר יותר, לאחר צאת השבת. הספק הוא האם ניתן לחייב כעת על סמך העובדה שבשלב מאוחר יותר יהיה כאן בישול גמור, או שמתחשבים רק במה שהתרחש בשבת עצמה. זאת בדומה לדיון לח, שבשעת הנתינה הוא עדיין אינו דבר המתקיים, אך הוא יהפוך לדבר המתקיים במועד מאוחר יותר.

עם זאת, מסתבר לחלק בהקשר זה בין הלכות שבת להלכות גיטין. בשבת החיוב הוא על מעשה בישול. הגדרת האוכל כמבושל נדרשת כדי שהמעשה אכן ייחשב כבישול. לכן, גם אם האוכל יהיה מבושל רק במוצאי שבת – די בכך כדי להגדיר את המעשה שנעשה בשבת כמלאכת בישול, ולחייב את המבשל. בגט, לעומת זאת, הדרישה

לכתב המתקיים מתייחסת לחפצא של הגט בשעת הנתינה. אם ברגע הנתינה הדיו עדיין לח – הגט פסול, ואין חשיבות לכך שבעתיד הדיו יתייבש.

- [1] הדרישה לדבר המתקיים מופיעה במשנה שבת קב: ביחס למלאכת בונה. הראשונים נחלקו האם היא נאמרה דווקא במלאכת בונה או גם במלאכות נוספות – עיין שבת עד: בעניין תפירה שאינה של קיימא, ובראשונים שם.
- [2] עיין 'אגלי טל' מלאכת זורע אות ח', 'חלקת יעקב' סי' י' ו'מנחת חינוך' סוף מצווה רצ"ח.

How could the chakirah between seeing the גט as a Ritual vs Practical document explain the positions of the achronim regarding wet ink?

How would the Ohr Zaruah's in-between Formal approach regard this question?

Regarding what it's written on:

תוספתא מסכת גיטין (ליברמן) פרק ב הלכה ג
כתב בקלפי אגוזין ובקלפי רמונין בדם הקרוש ובחלב הקרוש על עלי זית על עלי דלעת על עלי חרוב על כל דבר שהוא של קיימא כשר על עלי חזרין על עלי בצלים על עלי כריין על עלי ירקות על כל דבר שאינו של קיימא פסול זה הכלל כתב דבר שהוא של קיימא על גבי דבר שאינו של קיימא או דבר שאינו של קיימא על גבי דבר שהוא של קיימא פסול עד שיכתוב בדבר שהוא של קיימא על דבר שהוא של קיימא

תוספות מסכת גיטין דף כא עמוד ב
על עלה של זית - דוקא עלה של זית וכיוצא בו דמתקיים כדתניא בתוספתא על עלה של זית וחרוב ודלעת וכל דבר שהוא של קיימא כשר אבל עלה של כרישין ובצלים ועלה ורדים ועלה ירקות וכל דבר שאינו של קיימא פסול.

The Rambam doesn't say that it needs to be written on something מתקיים:

רמב"ם הלכות גירושין פרק ד
הלכה א
אין כותבין את הגט אלא בדבר שרישומו עומד כגון דיו וסקרא וקומוס וקלקנתוס וכיוצא בהן, אבל אם כתבו בדבר שאינו עומד כגון משקין ומי פירות וכיוצא בהן אינו גט, כתבו באבר בשחור ובשיחור כשר ואין כותבין בהן לכתחלה.
הלכה ב
כותבין במי עפצא לכתחלה על גבי הנייר והעור וכיוצא בהן אבל לא על גבי מגילה עפוצה מפני שאינו ניכר ואם כתב אינו גט, וכן כל כיוצא בו. על הכל כותבין את הגט ואפילו על איסורי הנאה, וכותבין על דבר שיכול להזדייף והוא שיתנו לה בעידי מסירה.

Not quite sure what to make of the omission (or if we should think of it as an omission) as regarding writing on Shabbos he does explicitly exclude מתקיים

רמב"ם הלכות שבת פרק יא הלכה טו
אין הכותב חייב עד שיכתוב בדבר הרושם ועומד כגון דיו ושחור וסקרא וקומוס וקלקנתוס וכיוצא בהם, ויכתוב על דבר שמתקיים הכתב עליו כגון עור וקלף ונייר ועץ וכיוצא בהם, אבל הכותב בדבר שאין רישומו עומד כגון משקין

ומי פירות, או שכתב בדיו וכיוצא בו על עלי ירקות ועל כל דבר שאינו עומד פטור, אינו חייב עד שיכתוב בדבר העומד על דבר העומד, וכן אין המוחק חייב עד שימחוק כתב העומד מעל דבר העומד.

The Ran makes a general distinction between writing on Shabbat vs writing in other circumstances, which may be conceptually applicable. [regarding relief text: **abc** חק תוכית]

הר"ן על הרי"ף מסכת שבת דף לז עמוד ב
דאין מאן ראייה דלגבי שבת ליכא קפידא בין חק תוכות לחק יריכות דכל היכא דהוי מלאכת מחשבת מיחייב שהרי אפי' מוחק על מנת לכתוב חייב אבל במידי דבעינן כתיבה [דלחזי כתיבה] כי האי גוונא אין לנו:

דיו על גבי דיו

גמ גיטין דף יט עמוד א
"ובכל דבר שהוא מתקיים וכו'. לאתויי מאי? ונגדיה רב כהנא." בסוף העמוד.

רש"י

תוספות מסכת גיטין דף יט עמוד א
דיו על גבי דיו פטור - תימה דהכא משמע דדיו על גבי דיו לא כלום הוא לענין שבת וה"ה לענין גט דמדמי בסמוך לשבת ומשמע דליכא מאן דפליג ולקמן (דף כ.) אמרינן כתבו שלא לשמה והעביר עליו קולמוס לשמה באנו למחלוקת רבי יהודה ורבנן דלר' יהודה הוי כתב ועוד דרב אחא מסיק לקמן דאפילו רבנן מודו גבי גט דהוי כשר ואומר רבינו יצחק דלקמן ודאי שכתב הראשון היה שלא לשמה וכתב השני עושהו לשמה חשיב כתב לרבי יהודה ולרב אחא אפילו לרבנן חשיב כתב גבי גט אבל הכא שכתב שני אינו מתקן כלום אפילו רבי יהודה מודה דלא חשיב כתב ובפרק הבונה (שבת דף קד:) דתנן כתב על גבי כתב פטור ואמר רב חסדא מתניתין דלא כר' יהודה לא בעי לאוקמי כשאין כתב השני מתקן כלום דאפילו רבי יהודה מודה דאינו כתב משום דמתניתין משמע ליה דבכל ענין פטור אפי' כתב גט או ספר תורה שלא לשמה והעביר עליו בשבת קולמוס לשמה להכי מוקי כרבנן אבל לרב אחא בר יעקב ע"כ לא מיתוקמא מתני' בכל ענין דהא בגט אפילו רבנן מודו דהוי כתב ולדידיה אתיא מתניתין נמי כר' יהודה וכגון שאינו מתקן בכתב השני כלום.